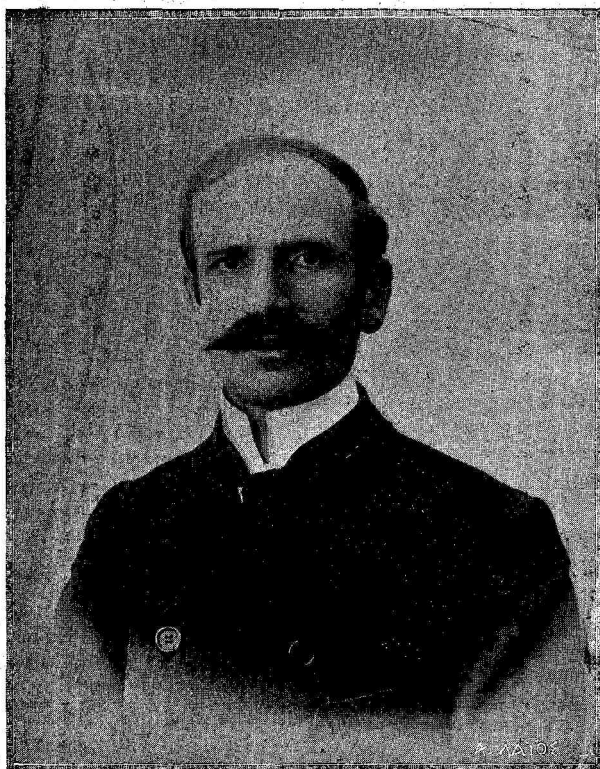

Σ. Βικᾶτος

Δαίρπελδ προστίθενται ὁ Menge, ὁ Reisch, ὁ W. Manly καθηγητῆς Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου, ὁ N. Sabat Πολωνός καὶ ὁ Ὁλλανδὸς N. Lang, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν εἰς ἐφημερίδας Α. γ. ὁ Βιλλάμοβιτς γράφει ὅτι ὁ κ. Δαίρπελδ δὲν ἐννοεῖ κανέν εἶδος γραμματικῆς ἢ ἱστορίας ἐκτὸς ἂν συμπέσῃ νὰ συμφωνοῦν πρὸς τὰ συμφέροντά του. Ὁ Gerard θεωρεῖ τὸν κ. Δαίρπελδ μᾶλλον εὐφυῆ ἢ κριτικόν. Ὁ G. Fougeres καθηγητῆς ἐν Σορδόνη ἀποκαλεῖ τὴν θεωρίαν τοῦ κ. Δαίρπελδ κενὴν καὶ παράδοxon.

— Ὁ κ. Γ. Σωτηριάδης ὠμίλησε χαριτολογῶν περὶ ἐθνολογικῶν καὶ τοπογραφικῶν τῆς Αἰτωλείας καὶ ὁ κ. Φ. Νόακ περὶ τῆς Ἀμαζόνος τοῦ Πολυκλείτου.

Ὁ κ. Νόακ προσδιώρισε τὴν ἀκμὴν τοῦ Πολυκλείτου, ἀποδείξας ὅτι ἦτο πράγματι σύγχρονος καὶ συμμαθητῆς τοῦ Φειδίου καὶ ὅτι ἐπὶ 40 ὁλόκληρα ἔτη (460—420 π. Χ.) εἰργάσθη ἀκαταπονήτως, ὑψώσας τὴν τέχνην εἰς λαμπρὸν σημεῖον. Δυστυχῶς ἐλάχιστα ἔργα του, ὡς τὸν Δορυφόρον καὶ Διαδούμενον, δυνάμεθα σήμερον ν' ἀπολαύσωμεν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων πολυαρίθμων ἀνδριάντων του δὲν ἔχομεν ἀσφαλεῖς γνώσεις καὶ μόνον μετὰ τινος πιθανότητος δυνάμεθα νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τὸ ὕψος του ἔργα τῶν Μουσίων μας.

Κατόπιν ὠμίλησε περὶ τῆς παραστάσεως τῶν γυναικῶν ἀνδριάντων ἀπὸ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐποχῆς τῆς τέχνης μέχρι τοῦ Πολυκλείτου. Ἰδίως ἀνέπτυξε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀναπαυομένου σκέλους, τὸ ὅποιον ἐφευρὲν ἡ Ἀργεῖσις κυωνία Σχολή καὶ ἰδίως ὁ Πολύκλειτος, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ λόγων τῶν ἄκρων εἰς τὰ ἔργα τοῦ Πολυκλείτου καὶ τῆς στέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἀρχαιότερα ἔργα, ἀποδείξας ὅτι αἱ ἀναλογίαι αὐτῶν γιὰστί εἶνε ἀντίθετοι, ἥτοι κάμψις ἀντιστοιγεῖ πρὸς τάσιν καὶ τὸ ἀντίθετον. Ἀπέδειξεν ἐπίσης ὅτι ὁ τύπος τῆς Ἀμα-

ζόνος Βερολίνου δὲν ἀποδίδει, ὡς πάντοτε νομίζουσιν, τὴν Ἀμαζόνα τοῦ Πολυκλείτου, ἀλλ' ὁ ἄλλος τύπος, Ἀμαζόνος Σωσικλέους λεγόμενος, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ Ἀμαζὼν τοῦ μεγάλου ἐκείνου κλλιτέχνου. Ὁ κ. Νόακ ἔφερε πολλὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του, ἰδίως τὴν κατασκευὴν τῆς κόμης ὁμοίως πρὸς τὴν τοῦ Διαδουμένου, τὴν διάταξιν τοῦ ἐνδύματος, σοβαρὰν καὶ ἀπλὴν χωρὶς τὰς ἀττικίζούσας πτυχὰς τοῦ ἄλλου τύπου τοῦ Βερολίνου καὶ ἰδίως τὴν τετραγωνικότητα τῆς Ἀμαζόνος Σωσικλέους καὶ τὴν πολυκλείτειον διάταξιν τῶν ἄκρων ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ἔφερε πολὺ ἰσχυρὸν παράδειγμα, τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν Ἀθλητὴν Οὐδέστυμακττ, τὸν λεγόμενον Κυνίσκον (ἢ κατὰ τὸν ἡμέτερον κ. Φίλιον, Ἀποξυόμενον) τοῦ Πολυκλείτου.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ προσώπου ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν ὁ κ. Νόακ τοῦ τύπου Σωσικλέους. Ἀληθῶς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμαζόνος ταύτης εἶνε περισσότερον πολυκλείτειον ἀπὸ κάθε ἄλλον τύπον. Καθ' ἡμᾶς ὁμοῦς μένει ἡ δυσκολία ὅτι ἡ Ἀμαζὼν Σωσικλέους ἐστηρίζετο εἰς δόρυ καὶ δὲν ἤξεύρομεν πῶς θὰ συμβιδάσῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν παράδοσιν, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ προερχομένην, ὁ κ. Νόακ.

— Ἐν συνεδριάσει τοῦ ἐνταῦθα Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου ὁ μὲν διευθυντῆς κ. Ὁλλὼ ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ 1905. ὁ δὲ κ. Ἐμπλὰ ὠμίλησε περὶ ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν εἰς τὴν Ἀφροδισιάδα (Καρία).

Ὁ κ. Ὁλλὼ ὠμίλησε ἐπίσης περὶ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ἐν Νέᾳ Κολοφῶντι καὶ ὁ κ. Βιλλάρ περὶ τῆς ἐν Ἀγλῶ Ἀγορᾶς τῶν Ἰταλῶν.

— Ὁ κ. Σβορώνος ὠμίλησεν εἰς τὸν «Παρνασσὸν» περὶ νεοελληνικῶν παραδόσεων, αἱ ὅποιαι ἀφορῶσιν ἀρχαίους θησαυρούς.